

Regina Rodríguez Sirvent
Espectora

COM ENS
VAM
CONÈIXER

Guillem

“**E**n realitat, el Guillem i jo som cosins”, diu l’escriptora Regina Rodríguez Sirvent sobre el seu marit. “Ell diu que no, però som cosins polítics, així que som cosins”, defensa. La veritat és que quan es van conèixer no van començar amb gaire bon peu. Era el 2010 i Rodríguez Sirvent era l’encarregada de fer el típic recull de fotos i vídeos per al casament d’una tieta que no tenia fills. “Em van dir que el nebot del nuvi, el Guillem, feia vídeos i podia ajudar-me. M’encordo perfectament del carrer de Gràcia on era quan li vaig trucar. Va ser molt sec i em va dir que ell no feia vídeos. «Quin tros d’inútil», vaig pensar”.

Aquell recull no es va fer mai, i la Regina i el Guillem es van trobar cara a cara al casament. Es van veure per primer cop al terrat de la casa familiar a Alp, el famós terrat on l’àvia de la Rita Racons estén la roba a *Les calces al sol*. “Ell portava molts mesos a la seva cova a la Barceloneta i estava molt blanc, i no tenia ni un 10% de l’atractiu que té sempre. Jo estava guapíssima tota de casament, i al restaurant se’m va apropar i em va dir «Tu ets la que em va trucar aquell dia». Com dient «Merda, hauria d’haver sigut menys borde». Jo li vaig contestar «Tu ets aquell que no va ser gaire simpàtic”.

Van seure a la mateixa taula i ella li va dir que estava escrivint una novel·la: “Era l’única cosa que podia dir que feia, estava molt perduda. Ell em va dir que era dibuixant i que havia estudiat direcció de cinema”. Van parlar d’interessos en comú, almenys durant una estona. “Aquell dia el Guillem va pillar una mandinga impressionant, crec que no l’he vist tan borratxo en catorze anys. Ell només té flaixos d’estar escoltant música recolzat en una columna i preguntar-me «Això que sona és Julio Iglesias?» I jo dir-li que sí”.

L’endemà no va dir ni una paraula. “Crec que encara es preguntava «Què faig aquí? Quina ca-

sa és aquesta?»” A partir d’aleshores es van fer amics i Rodríguez Sirvent se’n va anar a visitar la família dels Estats Units. “Vam començar a enviar-nos e-mails i a escriure una història conjunta. Hi sortien gallines gegants, va ser molt divertit”.

Ja de tornada, van passar un dia preciós a Cadaqués. Després de separar-se al metro, ell li va enviar un e-mail: “Em deia alguna cosa així com que aquell tren era molt simbòlic per a ell i que no el volia deixar escapar”.

A l’escriptora li va agradar, però no estaven al mateix moment. Van haver de passar uns mesos i tot un estiu per sincronitzar-se. “Vaig baixar a la Barceloneta i vaig inventar-me que necessitava wifi. No havia d’enviar res, perquè no treballava enlloc, però em va dir que pugés a casa seva, i ja no me’n vaig anar. Ara cada dia em sembla l’home més atractiu, interessant i romàntic del món. Quan parla ell, vull que tothom calli. El dia que el vaig conèixer, sense saber-ho, va ser el dia amb més sort de la meva vida”.

PER:
SELENA SORO

“ESTIC CASADA AMB
EL MEU COSÍ”